

**Edmond Ackermans
&
Cid**

Tussen de lachende traan

*COLUMNS, BLOGS, MIJMERINGEN, GEDACHTEKRONKELS, HAIKU'S, EDMONDRIAANTJES,
SONNETTEN EN SIX WORD STORY'S GEPUBLICEERD OP FACEBOOK™ IN 2019*

Titel:

Tussen de lachende traan

Dagelijkse columns, blogs, mijmeringen, kronkels, gedichten, haiku's en six word story's op Facebook™ in 2019

Foto omslag:

“Cid”

2019, Lanaken (B)

Alle foto's: © Edmond Ackermans

m.u.v. blz. 46 en 362 © Celine Witjes-Dreezens; blz. 74 en 252 © Lucienne Meertens;

blz. 188, 241, 247, 275 en 281 © Marcia Stassen; blz. 212 © Ruben Witjes; blz. 255 © Carola ten Hoorn

ISBN: 9789463982290

Eerder verschenen van dezelfde schrijver in onbeperkte, beperkte (*) en zéér beperkte (**) oplage:

- *Geopend wordt het boek... Gelezen wordt het gedicht! (Unieke uitgaven: 2002-2011)***
- *Gelezen woorden zeggen zwijgend zoveel meer... (2007)***
- *Van Heup tot Haiku (2010)**
- *Vakantie (2011)**
- *Vers! Tenminste... houdbaar (2012)***
- *Meanderend door 2012 (2013)*
- *Ogen blikken (2014)*
- *Westernielands land (2014)*
- *Voortdurend turend (2015)*
- *De Noordzeekust het Duinenland (2015)*
- *Ouverture (2016)*
- *Tussen de regels door (2017)*
- *Omloopbaan (2017)**
- *Niet alleen maar samen (2018)*
- *Vooruit, terugkijken (2019)*

Niets uit deze uitgave mag worden gebruikt voor persoonlijk (geldelijk) gewin, in rechtszaken (civiele, familiale zowel als strafzaken) veelevoudig en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook en evenmin in een retrieval system worden opgeslagen zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

Voor de “Vind ik leuks”, de meelevende, opbeurende en vaak inspirerende reacties, veel dank aan

Adri Matthijsse
Aicha Gelissen
Alex Fijten
Alphons Scharis
Amanda Weijenberg
Angela Fredrix & Frank Ackermans
Angela & Roge Muijers
Angelique Meijers
Anneke Willems
Annemie Op den Kamp
Annemiek Beemster
Ans & Coos Serraarens
Anton Ribbens
Arlette & René Paulissen
Armand Lahaije
Armand Scheijen
Astrid Kampes
Bart Paulissen
Bart Prickaerts
Bart Rovers
Bella & Huub (†) Philippen
Ben Coolen
Ben Meerstad
Bep Lahaye
Ber Mahovic
Berry Meerten
Bert Hardy
Bert de Heus
Bertie Devens
Betsie Helwegen
Bianca Bouvrie
Bianca Brands
Bianca Rooding
Bianca Vanwersch
Bianca van Zon
Bram Schols
Carine Siegersma
Carla van den Hove
Carla van der Linden
Carola ten Hoorn
Celine & Ruben Witjes
Celine Scheijen
Charlotte Simons
Charmaine van de Venne
Chatja & Jo Last
Christa Hendriks & Frans Steenbakkens
Cindy & Caspar Hanselaar
Cindy Thijssen
Cis Groen
Claudia Groothuysen
Corné Walda
Daniele Weymar
Danielle Devens
Danielle Reulen
Dave Mattheijs
Desiree Goris
Denise Baumsteiger
Denise van Vught
Didier Wehrung
Dion Dullens
Dionne Oberdorf
Dirk Paulissen

Doeke Krikke
Dwight Hoever
Elisabeth Oosterbaan & Marcel (†) Maessen
Elsbeth Hammes
Emma Oelmeijer
Eric van Arragon
Eric Huids
Esther ten Brink
Eugène Baak
Evelien Takken
Fenna Bekkers
Frank Goyen
Frans Lassauw
Frenk Lahaye
Gaby Bovens
George Rasker
Georges van den Eshof
Ghazal Sarandib
Ghislain van Kan
Ghita Salvino
Giuseppe Castronovo
Grace Innemée
Harie de Bruijn
Hélène Troisfontaine
Helga Uiterwijk
Henk Beekman
Henk Boltje
Henny Koekelkoren
Henriette & Ben Savelkoul
Hub Hartmans
Ieneke Hermse
Ilona & René Schols
Ineke Eurlings
Ineke Meijer
Ineke Sniekers
Inge Köke
Inge Wienen
Ingeborg van der Plas
Ingrid & Jo Veulemans
Irma & Leon Cabo
Jacqueline Hoever
Jacqueline & Peter Spijkers
Jacqueline Verheesen
Jan Geyselaers
Jeanny & Pierre(†) Willems
Jean-Paul Candel
Jean-Pierre Piters
Jef Last
Jill Reumers
Jo Gulikers
Jo Smeets
Joëlla Postulart
Johan Fonteijn
Johanne Klungel
John Beijers
Jolanda Bakker
Jolanda & Jos Claessens
Jolein Kohlen
Jordy Smitsmans
Jos Pieters
Jos Schmeitz
Jos Wauben

José Brands
José Pachen
Josette van der Heijden
Julitta Beerthuisen
Karel Walda
Karin Sijben & Robert Essers
Kaylee van Geffen
Keanu Muijers
Kees-Aart van der Meijde
Kitty Meurs
Lara & Ben Vluggen
Laura Demandt
Leo Daemen
Leontien Wensink
Lexy Grispen
Lieke Hermans
Lilian & Arno Hertogs
Lilian Smeets
Linda Polman
Lisanne & Pierre Paulissen
Lizeth Heijns
Lode Meyers
Lorraine Gillissen & Cliff Reumers
Lucienne Meertens
Ludie Scheffers
Manon Helledoorn
Marc van de Ven
Marcel Anten
Marcel Kamphuis
Marcia Stassen & Tonny Uiterwijk
Marco Prickaerts
Marga & Jung Kaumanns
Maria & Winfried Kooijman
Marie José Essers
Marie-Anne Breuer
Marie-Jeanne Reede
Marina Frederix & Jo Peeters
Marion Janse
Marion Maassen
Marion & Sjack Menten
Marion Olzheim
Marion Rings & Frank Vinck
Marion & John (†) Wagemans
Mariska Wingender
Marjella Kesler
Marjo Kempen
Mark Verschuren
Marlène Nauts
Martien van Kemenade
Maureen & John Lenaerts
Meta Kamermans
Mex Ackermans
Miep Stoutjesdijk
Miets & Jos Scheijen
Mika Muijers
Miranda & Johnny Hendriks
Miriam Scheeren
Mirjam & Ger Kuiper
Monique Bonfrère
Monique Essers
Monique Frissen
Monique Jongen
Monique Mertschuweit
Nancy Ackermans
Nancy Snackers
Nanette Reulen
Natasja Cabo

Natasja Lanjouw
Net Notermans
Nicole Brunenberg
Nicole Crijns
Nori Verhoeven & Koen van der Linden
Noud van der Linden
Pascalle Lennertz
Pascalle Savelkoul
Patatina Heijligers
Patrick Candel
Paul Maassen
Peggy Dautzenberg
Peggy Pieters
Peter In de Braekt
Peter Jeurissen
Peter Sonneveld
Peter Visser
Petra Faarts
Petra van de Heuvel
Phil Bekkers
Pim Schols
Rachel van Kranenburg
Ralph Kaumanns
René Geijselaers
Ricky Schols
Rina Romans
Roderick MacKay
Roger Ackermans
Roger Cornips
Roland Brouwers
Ramana Bulenda
Romy Speetjens
Ron Crutzen
Ron Frijns
Ronald Schrooijesteijn
Ronny Prickaerts
Ruud Scholten
Sabrina Matzeu
Sandra & Emile Dams
Sandra Huisinga
Sandra Meijering
Sanne Lijesen
Sem Ackermans
Soe Janssen
Sonja Massot
Stan Derkx
Stephanie & Patrick Dreezens
Susanne Kurniawan
Tamara Oosterbosch
Theo Romeijn
Thijs Cuppen
Thijs Verstappen
Tim Glenz
Tim Mingers
Tiny Romans
Tonny Dullens
Trudy Mertens
Usha Bhika
Veerle 's Hertogen
Vera Haremaker
Veronique Janssen
Vicky van der Heijden
Vito Slijpen
Walter Claassen
Wendy van Bladel & Hans Meertens
Wiel Erens
Wilma Kamoen
Yvonne Geijselaers

Opgedragen aan mijn allerliefste en bovenstebeste viervoetige (wandel)maatje

Cid

*(*13-7-2004 – +14-10-2019)*

2019

het nieuwe jaar
nog geen dagje oud
gaat het alweer
op diverse fronten
helemaal fout

dus mis ik 2018
helemaal niet
want ook in '19
ligt winnen en verliezen
dichtbij vreugde en verdriet

en zal op het einde
van dit nieuwe jaar blijken
dat er na iedere jaarwende
telkens opnieuw verrassingen
om het hoekje komen kijken

© &A – 2019-01-01

Badkamergesprek (1)

(1 januari, héél laat in de ochtend, ogen halfopen)

Spiegelbeeld: “Kiekesan, darissie al. Weet je wel hoe laat het is?”

Ik: “Grmbl... de beste wensen, daar begin ik altijd een nieuw jaar mee.”

“Dan toch voor ons allebei gewenst, neem ik aan.”

“Klopt, maarre... proef ik iets van agressie?”

“Zeker, heb je al gezien hoe jij eruitziet, jouw ogenblik wekt gewoon agressie op.”

“Tja, jaarwisseling hè.”

“Jaarwisseling? Normaal ben jij toch van de overgang van – in dit geval – maandag op dinsdag.”

“Klopt, maar als je in gezellig schap bent, dan blijf je toch maar over.”

“Dus het was gezellig?”

“Yep.”

“Dus de hele avond ben je je te buiten gegaan aan de nodige spiritualiën.”

“Nou, dat niet. We zijn ons diner begonnen met een grote kom erwtensoep.”

“Ah... dat is de zalmsoep voor zwervers.”

“Als jij dat zo wilt noemen, mij best. Ik vind het gewoon lekker. En lief eveneens. Dus...”

“Tja, dan moeten jullie dat zeker eten.”

“Hebben we dus gedaan.”

“En daarna?”

“Een overheerlijk toetje in de vorm van een redelijk stuk gâteau misérable.”

“Toe maar, doe maar decadent.”

“Hebben we dus gedaan.”

“En daarna?”

“Daarna waren we echt nét op tijd voor ‘Dinner for One’. Op de Duitser.”

“Ah... je jaarlijkse uitbundige lachsessietje. Dat doe je dus nog steeds?”

“Die sketch kijken en dan lachen? Jazeker. Ik lig ieder jaar weer gewoon in een deuk.”

“Hoe vaak heb je die sketch dan nu al gekeken en gezien?”

“Zolang ik televisie kijk. Dat zal dus zo’n 55 jaar zijn, denk ik.”

“Leuk om te weten. En toen?”

“Tja, toen... toen zijn we, met onze schouders en hoofden tegen elkaar, in slaap gesoezeld.”

“Gezellig. Dan krijg je ook geen ruzie.”

“Haha, klopt. Anderhalf uur la...”

“Anderhalf uuuur later? Toe maar. Hadden jullie niets anders meer te doen? Luie Ricken.”

“Eigenlijk wel, maar dat kon anderhalf uur wachten, zo bleek.”

“En daarna dus eindelijk aan de ‘boozzz’?”

“Nee hoor, gewoon gezellig weer op de bank een pracht natuurfilm over de Noorse fjorden gekeken.”

“Toen aan de ‘boozzz’?”

“Eh... een glaasje witte wijn. Is dat ‘boozzz’?”

“Weet niet, maarre... één glaasje witte wijn, heftig.”

“Zeg dat, effe voor 12 uur was het glaasje bijna leeg.”

“Sohoo, suiplap. En om 12 uur, grote fluiten champagne innemen en knallen maar?”

“Eh... het wijnglas gevuld met water. En toen geklonken, op het nieuwe jaar, op de nieuwe dinsdag.”

“Romantisch...”

“Heel romantisch. Onze klinkscène had zomaar ingepast kunnen worden in een aflevering van ‘Sissi’.”

“Dat denk ik ook. En toen?”

“Toen naar het vuurwerk gekeken en geluisterd naar de loeiende sirenes van de hulpdiensten. Want zonder die geluiden is het voor bepaalde bevolkingsgroepen blijkbaar geen geslaagde jaarwisseling.”

“En nu?”

“Mijn ogen proberen te openen en dan ontbij... eh... brunch... eh... lunchen.”

“Dan ben je nog net op tijd. Smakelijk.”

“Dank je. Tot vanavond...”

“Daaag...”

de toekomst

is altijd
dichtbij
maar nooit
zo dichtbij
dat je haar recht
in de ogen
kunt kijken
laat staan
diep

mocht je denken
dat dat ooit
wel is gelukt
dan keek je
heimelijk om
en keek je
vanuit het heden
recht in het verleden

© &A – 2019-01-03

A Six Word Story

“Is een smartphone wel zo slim?”

© &A – 2019-01-10

Aan de wandel (1)

Zo eindelijk zijn de einde- en begindagen voorbij. Het is nu zaak om af te kicken, neen... beter af te dikken. Terug te keren naar een land dat zomaar Slankenesië zou kunnen of moeten heten. Waar je alleen nog eten tot je neemt dat ervoor zorgt dat de kleren die nu passen, ook passend blijven. Dat is moeilijk, ik weet het. Maar moeilijk is een woord dat pas in de tweede helft van een woordenboek verschijnt. Dus zou je in de eerste helft... juist.

Die eerste alinea overdenkend, stuur ik m'nnen otto weer richting dat dorpje bovenaan die lange, lange rastende berg, de berg, waar, volgens mijn overlevering Karel de Grote gerust heeft tijdens zijn eerste reis naar Aken. Bovenaan die berg, op het plateau, wachten mijn twee wandelmaten in hun schoenmaten tussen 39 en 44 op mijn wandelmaten exact 46 zodat zij, de schoenmaten, ons mee kunnen tronen over veldige wegen en bergse paden.

Veldwegen die, met dank aan eerdere gevallen neerslag, veldregenwegen genoemd zouden mogen worden en dus ook zo, door mij, genoemd worden. De bergpaden zijn soms steil, gelukkig in afdalende toestand en glooiend bochtig in adembenemende klimmende poses.

De tegemoetkomende wandelaars, allemaal van de vriendelijke tot zéér vriendelijke soort, hijgen bovenaan wanneer wij beginnen met dalen en lachen wanneer wij stijgend en klimmend happen. Naar adem en lucht. Het mag de wandelpret allemaal niet drukken. Bedrukkend is wel het weer, dat niet echt voor kleurige reuring zorgt. Daarom dat ik mijn camera in een toestand van zwart tot wit en alle daartussen behorende grijzen breng waardoor de levendigheid van de onkleur waarschijnlijk het best tot uitdrukking komt.

Een mergelgroeve, uitgegraven tot op haar mergelse botheid, probeert zich te koesteren in het wintergrijs van deze donderdag en gevangen achter draad lijkt de groeve zich te schikken in haar lot. Dat van troosteloze uitgemergeldheid.

Toch worden in deze grijzende en wandelende grauwigheid al langer bestaande wereldproblemen besproken, ja zelfs opgelost. Jammer dat geen wereldleider de moeite heeft genomen om in zijn of haar wandelmaten te stappen om zodoende deelgenoot te zijn van de gratis geboden oplossingen. Welke problemen dan opgelost zijn? Eh... wij drieën laten ons niet in de wandelkaarten kijken. Tezijnertijd zullen wij de oplossingen aandragen, op een bedje van romige sla en smakelijk saus. Dat alles geserveerd op een schotel uit de breekbare porseleinkast. Of zoiets...

En uiteraard galmt de luide, dialectische lach meer dan eens over de verlaten, kaalgeschoren korenvelden waar herders momenteel geen brood zien in enige grazernij van schapen en/of geiten. Dat ook die kaligheid, afgebiesd met bomen, ook al pruieloos, lijken op één der wandelaars, zal geen betoog behoeven.

Deze wandelaar, goed geïsoleerd verborgen onder een Australische Broncohoed, weet waarover hij praat en schrijft en laat zijn wandelmaten, ook al in zwartwit, netjes voor zich uitlopen zodat zij vereeuwigd kunnen worden met een toren van jarenlange maar oneeuwige waarde.

Wanneer onze onderdanen tot protesteren bereid zijn, zijn wij, wandelmaten, hoewel goed aan de wandel, niet te beroerd om een kroegje binnen te duiken om daar enige heerlijkse heden tot ons te nemen. Dat daarbij ook chocomel mét slagroom besteld en geserveerd wordt, is nou niet direct een manier om af te dikken. Maar... is de romige sla met smakelijke saus uit de porseleinkast dat dan wel?

Monologisch (1)

(door Cid)

Zo, daar is ik weer. Voor de eerste keer in 2019. Alsof ik niet ben weggeweest, zo lijkt het wel. De straten liggen er rond deze tijd verlaten bij, de wandelaar en zijn intelligente viervoeter niet meegeteld natuurlijk. De wereld is nog aardedonker, met uitzondering van de plekken waar slimme Ricken ooit in het verleden lantaarnpalen hebben geplant. Daar schijnen zij hun licht over de beperkte ruimte die zij tot hun beschikking hebben.

Samen met baas sta en loop ik te staren naar de lucht. Volgens een appje dat ik vannacht(!) van hem kreeg zouden wij vanmorgen een regen van vallende sterren te zien krijgen. Dus vroeg ik hem of een valhelm dan hoofdzaak zou zijn. Zijn antwoord? Een sta(ar)helm was beter. Ervan uitgaande dat hij grappig probeerde te zijn heb ik hem weer geappt om dan maar een EHBO-kistje mee te nemen. Mijn antwoord leverde alleen maar een reeks van grote vraagtekens op. Tja, de slimheid van baas is een nagel in de deur van de dove porseleinkast. Of zoiets...

Oh... ik zie ook grote vraaktekens bij de lezer. Nou, dat kistje zou dan (grappig, grappig) heel goed van pas kunnen komen wanneer zo'n vallende ster gewond zou raken, als die de grond raakte. Pffft...

Maar terug naar onze lopende hemelstarende wandeling. Zonder helm. Er is weinig tot niets te zien. Ja, wat dikke wolken en af en toe een gaatje. Maar vallende sterren? Ho maar. Niet te zien en al helemaal niet te horen. Dus stel ik mij heel recalcitrantig aan en op en weiger om nog een poot voorwaarts te zetten. In ieder geval niet verder langs de kanalen. En hoe hard baas ook trekt, mijn pootjes worden alleen maar gesterkt in mijn overtuiging om in ieder geval niet verder die kant op te wandelen.

Zwijgend leg ik baas mijn wil op en keren wij terug naar de woonstraat. Een hardrijdende fietser moet klemmend in de remmen wanneer hij de bocht om komt vliegen. Tja, iedere verkeersdeelnemer heeft een eigen plekje op het parcours. Ik sleur baas compleet naar het Pietersemse Bos maar daar aangekomen is de duisternis niet echt uitnodigend. Zelfs beklemmend en aangezien ik geen held ben, gelet op de onbewezen aanwezigheid van spoken en Witte Gemma's, gaan mijn pootjes andermaal in standje 'ho stop' en rest baas opnieuw niets anders dan zich bij mijn willetje neer te leggen. Dat neerleggen doet hij niet letterlijk. Maar mijn wil is wel wettelijk. Dus schrijden wij op onze schreden huiswaarts waar ik mij snel en vlijtig vlij in mijn mandje van rust en soezelende verpozing. En baas? Die staart – waarschijnlijk tegen heel veel beter weten in – door het keukenraam, nog maar eens omhoog naar de – denk ik – bewolkte lucht...

Als troost schenk ik hem dan maar vanaf mijn liggende, warme plekje drie mooie sterretjes. Voor het geval de zijne toch niet willen vallen... ***

© Cid – 2019-01-05

Monologisch (2)

(door Cid)

De kleur van de vrijdagmiddag is nog net niet zo saai als de vrijdagochtendschemering, al scheelt het niet veel. Ik kijk eens heel saai rond of ik soms een of andere gevallen ster zie, naar nee hoor. Niets. Dan kan ik samen met baas weer aan de wandel. Welke kant we opgaan. Naar de kanalen? Neen. Naar het eind van de straat en daar via de achteringang het Pietersemse Bos in. Neh, die ingang is te ver weg. Dan maar de andere kant en via de hoofdingang. De paardse herauten staren ons vriendelijk en vooral vragend aan vanachter hun hek. Het lijken me niet de slimste beestjes want wie gaat er nu staan bij het bordje 'Niet voeren'? Daar zal ik hun toch eens over onderhouden. Maar niet vandaag, want geen onderhoudszin.

We taffelen naar de hoofdlaan vanaf de zijkant en baas heeft waarschijnlijk iets leuks ontdekt want ik word – middels een korte ruk - tot stoppen gemaand. Ik volg de richting van de lens en ja, wat zie ik? Een boom, twee bomen, veel bomen. Wat is daar de *sjpass* van? Oh wacht, misschien dat ene

appeltje dat er nog hangt. Toch maar eens de paradijselijke Eva erop attenderen dat ze ooit een appel vergeten is te plukken.

We, of beter, ik snuffel verder. Het weer wordt er niet echt boeiender op, heeft zelfs iets naar-geestig. En wanneer ik rechts van mij een griezelboom ontdek, maakt die het er voor mij niet echt rustgevender op. Wanneer spookbeelden van eh... spoken en opnieuw Witte Gemma's voor mijn ene geestesoog opduiken, daverd de daver door mijn lijf. Zal ik gauw omdraaien? Maar als ik dat doe zal baas dat ongetwijfeld betitelen als twijfelend en ben ik mijn baantje als routeplanner kwijt. Dus maar verder, mij als een soort struisvogelpoliticus voordoend. Dan weet en zie ik niets en horen, ja dat doe ik toch al niet meer.

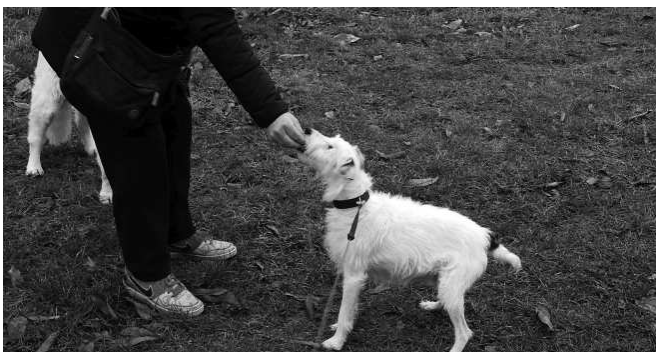
Probleemloos passeren we de griezelheid en wijs ik baas op een leuk tafel reeltje. Meerkoetjes en molshopen. Spelen zij verstoppertje, of zijn de meerkoeten de bedienden van dienst en bedienen zij de vergaderende mollen? Wie zal het zeggen, maar waar is wie dan? Ik zie een zwaan slinks, boven de wallekant uit, uitkijken. Een grappig vraagje ontluikt aan mijn ongeëvenaarde brijtje. Ik draai me om

naar baas en vraag: "Weet je wat een zwaan is?" Ik zie baas denken en hij zegt ook iets. Maar ik versta hem niet. Ik leg een pootje achter mijn oor en haal mijn schouders op. Hij begrijpt me, waarschijnlijk. Hij knikt nee en haalt ook zijn schouders op. Aapt hij mij nu na, offe? Dan geef ik zelf maar het antwoord: "Een zwaan is een kruising tussen een eend en een giraf." Baas kijkt eerst heel erg

verward en dan, dan begint opeens een lampje te branden. Het lampje laat de omgeving kleurig oplichten. Eindelijk een lichtpuntje in deze geestige naarheid. Hij lijkt mijn grap te snappen en steekt een duim op. Ik ook, om hem te complimenteren met zijn begrip.

Schuddebuikend, nou ja, wandelen we verder. Naar de achteringang die wij dadelijk als uitgang gaan gebruiken. Wie komt daar aangezwierd? Zwaaiend als een wapperende eh... ja, als wat? Ja, het is Paulus de Boomkabouter. Op zijn fleurige blauwe schoentjes en naast hem, zijn grazende en

wandelende muziekencyclopedie, Jazz. Ik weet wat te doen. Baas en Paulus gaan ongetwijfeld een eind de meligheid in staan kouten. Dan is het voor mij tijd om pas op de plaats te maken. Maar Paulus graait eerst weer in zijn voederzak. Die gaat me toch geen snoepje van *getsievies* voeren. Kom aan Paulus, je weet toch dat ik die niet lust. Uit beleefdheid zal ik er wel aan ruiken en dan mij discreet afkere... huh? Mieljaar, dat snoepje ruikt me toch een partijtje héél

lekker. Eens happen of het ook smaa... Mieljaar d'n deux, het smáákt ook nog verrek... verdoem... ontzettend heerlijk. Ik kijk hem aan met een smekende blik van 'kom aan Paulus, graai nog eens' en en en... hij doet het. En beter nog, hij presenteert mij opnieuw een heerlijke snoep. Nou Poul... eh... Paulus, jij kan niet meer stuk dit jaar. Jij wordt nu Paulus de Snoehoepkabouter. Doe mij nog maar eentje, tweetje, drietje. Maar Paulus zwaait op zijn Engels met een gestrekte wijsvinger van 'enough is enough'. Verdorie, jammer dat ik Engelse vingers begrijp en ook nog versta. Maar één ding weet ik zeker, Paulus heeft mijn hart gestolen, dus mag ik vanaf nu zijn snoepe stelen. Want de Engelsen zeggen ook 'an eye for an eye'. Oog om oog, snoep om snoep. Of zoiets...

Babyborrel

(uit hoofdstuk XII van het boek “Phantasium” aan de lezers van Kerstmysterië)

In die dagen na de vondst van de baby (zie Facebook 2018-12-25) in een stalletje nabij Bethlehem is Joef op indringende wijze door schrijver toegesproken over beroemd of wereldberoemd worden. Hij heeft van heel veel beuken noden een deugd gemaakt en in het stalletje niet alleen een kribbeke in elkaar getimmerd, maar ook een heus keukentje, met alles drop & dran, zoals een keukentafel, vier stoelen en een broodkast waarop ze van alles kwijt kunnen en misschien wel raken. In een hoekje van het vertrekje heeft Joef een gat geslagen waarin hij met regelmaat een vuurtje stookt, zodat er genoeg warmte in dit verhaal aanwezig is.

Maia verzorgt de kleine heel goed, alsof ze meer dan 2000 jaar ervaring heeft met het bundelen van het kleine, menselijke bundeltje. Ze vertroetelt het wezentje alsof het haar eigen kindje - en misschien ook wel - is. Wij zullen het wellicht nooit weten. Vlak voor het einde van jaar 1, dat, zo realiseert schrijver zich opeens, slechts zes dagen geduurd heeft, besluit Joef, uiteraard na overleg met Maia, om een aantal bekenden uit zijn vriendenkring een uitnodiging te sturen met daarin de aankondiging dat er een klein maar ook heel groot wonder is geschied. Verdere bijzonderheden laat hij weg omdat het kaartje ook weer niet te groot mag zijn vanwege de geringe afmetingen van de envelopjes. Het hoe, waarom en waarvoor laat hij daarom over aan zijn voormalige buurmeisjes, Cato en Lieke. Die weten het altijd beter. Wel vermeldt de kaart de datum van een grootse babyborrel op 6 januari 2.

Hij roept de Sam bij zich om de kaarten te posten bij een brievenbus in de buurt, maar Sam wijst schrijver op het feit dat hij weer onder het mis eh... mes is gemoeten vanwege een opnieuw probleempje met zijn knie. Tja, dus roept schrijver naar Cid, die dit hele pandemonium vanuit zijn mandje bekijkt. Maar wat blijkt? Cid is weer teruggekeerd naar zijn Kaapverdise doofheid en dus moet Joef zelf aan de bak. Hoewel, Horatio is er voorwaar ook nog en die helpt Joef in het zadel op zijn rug en brengt hem gezwind naar zo'n typische, oranje brievenbus. Maar helaas, een sticker op de bus laat weten dat 'i.v.m. te verwachten baldadiglijke handelingen van overwegend qua-jongens rond de jaarwisseling' de bus tijdelijk buiten gebruik is. Wat nu?

Kijk! De schrijver tovert opeens een handje boven de rand van het kribbeke, in dat handje een stokje, een toverstokje, want het flikkert kleine sterretjes op in het puntje, het verst verwijderd van het handje. Dit waarschijnlijk ter voorkoming dat deze kleine de eerste vuurwerkgewonde ooit zal worden. Het handje zwaait en zwiert en zie! Opeens vliegt er, oh wonder, een droontje door de stal. Daaronder een mandje, waar Joef de kaarten in kwijt kan. De aanwezigen slaan een tekens kruis en je ziet ze gewoon denken: “Oh my God, die kleine is een slimme. Die moeten wij te vriend houden.” De drone verlaat het stalletje om niet veel later de kaarten, gehuld in enveloppen, te droppen bij de geadresseerden.

5 januari des middags begint Maia met de voorbereidingen voor de babyborrel. Ze bakt kleine macrons, poffertjes en vooral veel brood, breekbaar brood. Om dit op 6 januari uit te delen aan de leerlingen die nu nog niet weten dat zij dat zijn. Joef timmert zich een RSI-pols omdat hij zoveel mogelijk stoelen en banken wil hebben waaronder hij iets weg kan steken en waarop de bezoekers plaats kunnen nemen. Een lange tafel is zijn laatste kunstwerk. “Laat de gasten maar komen”, denkt Joef des avonds, voordat hij zijn ogen en Maia in zijn armen sluit. De kleine in de kribbe leest bij het schaarse licht van een kaars stiekem spannende verhaaltjes uit het testament. Wat een slim menneke!

6 januari, des morgens heel vroeg, worden Joef en Maia gewekt door het gebrul van enkele kamelen. Ze wrijven zich de ogen uit en Maia hupst snel uit het ruisende strogewas en maakt voor de kleine een lekker flesje melk. Joef wakkert het stalvuurtje aan en de oven op. Niet veel later schuiven zij aan aan de lange tafel, de eerste gasten. Balthasar, Caspar en Melchior. Als koninklijke bezoekers op de eerste babyborrel ooit. Zij overhandigen hun handige cadeautjes. Een fountje en een tablet voor de kleine en voor pappa en mamma, gratis wifi. Oh wat zijn Joef en Maia heden alle Jezus blij! En de kleine ook! Wat er die dag verder gebeurde? Daarover laat schrijver de lezer in het ongewisse, omdat hij het adagium ‘what happens in the stable, stays in the stable’ huldigt. Tot zover en niet verder, deze lezing...

© &A – 2019-01-07

de lach

van de specht hoor je vaak
eerder dan dat je hem ziet
is zijn lach luid en klaar
alsof hij egospechtisch geniet

in zijn weeld'rig groen jasje
en met die vuurrode baret
heeft hij mij al menig keertje
in wandelstandje 'halt' gezet

zodat ik hem draaiend
en rondkijkend ging zoeken
tijdens een vlucht door boom of gaard
ja zelfs in uiterste hoeken

van zijn snavelend hakkend
maar altijd smullend bestaan
is mij het harde lachen
meer dan eens speurend vergaan

omdat ik hem weer eens niet zag
de groene vaak lachende specht
had zich dan stiekem
aan d'and're kant van de stam gehecht

waar hij na zonder te lachen
luid en klaar begon te hacken
en ik hem uiteind'lijk al knoppenklikkend
digitaal wist... te placken

© &A – 2019-01-08

Bezoek

Mijn brij: “Hoe noemde ik/jij dit atrium in de winter ook alweer?”

Ik: “Eh... Atrium Antarcticum.”

“Och ja. Nou, het is er hier niet echt warmer op geworden. Deze winter.”

“Ik voel het ook. Man, man. Hopelijk word ik snel opgehaald.”

Zo ril ik mij met brij, met hoge kraag en zittend in het atrium van dat grote gebouw aan de Avenue waar ik enkele heel drukke maar mooie jaren heb gewerkt, door de wachttijd heen. Dat gebouw waar ik met mijn twee kamergenoten genoten heb van hilarische momenten in de werksuite en tussen de drukke bedrijven door. Erg genoeg zijn de herinneringen daaraan langzaam (langzaam?) aan het slijten. Maar wat helemaal niet slijt en went, is dus die telkens winterige ijskoude koude. Die koude omarmt mij als een veelarmige ijspegel uit een poolcirkelend land. Nou kan ik, gelet op mijn vetpercentage, wel wat hebben maar door het wachten op de afhaler van dienst worden de, door mij meegenomen, overheerlijke broodjes ‘werrem sjink’ en ‘Limburger speciaal’ heel snel broodjes ‘kaw sjink’ en ‘Limburger ijsiaal’.

Maar afgehaald en na een best wel lange trapwandeling, want lift bezet door een grote kast, aangekomen op etage 3 straalt de warmte van afdeling F mij voelbaar tegemoet en worden, tijdens de broodvermindering, de toekomstplannen van mijn oud-collega’s besproken. Die van mij liggen, sinds 1 januari jl., zo goed als vast. Ik heb, eerlijk gezegd, toch wel een beetje compassie met hun. Ze moeten namelijk nog best wel lang.

Brij: “Misschien zou jij ze kunnen troosten met jouw wetenschap dat de tegenwoordige tijd best wel snel voorbijvliegt.”

Ik: “Klopt. Die vliegt inderdaad heel snel. Hoe snel zou de toekomstige tijd dan wel niet (wel niet?) voorbijvliegen?”

“Misschien nog wel sneller.”

“Tjah, ik heb de meest grijze eminentie afgelopen zondag ook nog een idee aan de hand gedaan.”

“Oh ja? Wat?”

“Ik heb hem een appje gestuurd met daarin een film van een stokpaardenwedstrijd.”

“Stokpaardenwedstrijd? Bestaat die ook al?”

“Yep. Als hij – als trotse bezitter van een stokpaard - nou ook zo’n wedstrijden in Nederland gaat organiseren, dan kan hij misschien eerder ophouden met zijn huidige werk.”

“Ik dacht dat hij zich, al huppelend met zo’n paardje tussen zijn benen, in Utrecht Centraal wilde laten zien in de hoop dat hij dan opgepakt en afgevoerd zou worden en dan gedwongen werd te stoppen met werken.

Als veel meer mensen met zo’n paardje gaan lopen en huppelen wordt het toch normaal?”

“Ik denk dat hij beter achter zijn bureau de tijd tot aan zijn pensionering kan gaan doden.”

“Wil je hem dan aanzetten tot een moord?”

“Misschien dat ze hem dan alsnog oppakken en afvoeren.”

“Dat is een goed idee.”

“Ik heb altijd goede ideeën.”

Wanneer de broodjes soldaat gemaakt en onze standen van zaken weer geüpdatet zijn, is de zuivere keuveltijd ook voorbijgevlogen en alarmeert mijn horloge dat de parkeertijd op de veel te dure Avenuese parkeerplaats ook bijna voorbij is. Maar dan heb ik buiten de lieve collegaatjes gerekend die mij nog snel een warme knuffel willen geven vanwege mijn nieuw levens- en het onlangs aangebroken nieuwjaar en pas daarna daalt de lift, nu zónder kast, tergend langzaam naar de begane grond.

Brij: “Ik adviseer jou en je oud-kamergenoten om volgende keer in de lift af te spreken.”

Ik: “Hoezo?”

“Gelet op de snel-, neen beter, traagheid van deze lift hebben jullie dan meer keuveltijd.”

“Goed idee!”

“Ik heb altijd...”

“Ja ja, is goed.”

“Vergeet je je jas niet dicht te ritsen, je moet zo weer Antarcticum binnen.”

“Goed idee. En ja, je hebt altijd goede ideeën.”

“Dat wist en weet ik al heel lang.”

“Pffft...”

“Doe dat maar in je handen...”

Vier tegen één

Daar komen ze.
Opnieuw en aan.
Marcherend in zware laarzen.
Ik hoor ze.
Van verre.
Drie grote pauketrommen.
Een overslagtrom.
Ze roeren zich luidstoks.
Wordt geroffeld en geslagen.
Ik voel ze.

Ze slaan in en door mijn hoofd.
Raken merg en been.
Bliksemflitsen verschijnen.
Achter mijn ogen.
Wordt het weer een strijd.
Tussen hun en mij.
Vier tegen één.
Durven ze wel?!

Ik rust zij van me af.
Sluit de ogen.
Draai mijn lijf.
In de richting van de stilte.
Die er gewoon niet is.
Ik zucht.

Ik tegen de vier russen.
Ieder jaar zo lijkt.
En steeds opnieuw.
Die vervelende strijd.
Maar ik verdedig mij.
Met kop en tand.
Met hoofd en verstand.
Ik zal ze krijgen.
En verjagen.

Is het vandaag niet.
Dan toch morgen.
Of de dag erna.
Of...

© &A – 2019-01-11

Monologisch (3)

(door Cid)

Nou, dat wordt weer niks vanmorgen. Met baas. Zijn lodderogen, afgebiesd met wallen waar ze in Amsterdam jaloers op zouden zijn - om maar eens een al wat oudere uitdrukking van baas zelf te gebruiken - kijken, of proberen mij aan te kijken. Zo te zien zijn de virussen niet ver weg. Kijk hem toch eens lopen, slepen is een beter woord. Hij laat zich achterover op zijn rug vallen en trekt een rood fleecig dekentje over zich heen. Er staat, of ligt, mij niets anders te doen dan ook maar een tijdje onder mijn molton dekentje te verdwijnen, bij gebrek aan wederzijdse activiteit.

(Een dikke twee uren later)

Ik word muzikaal wakker, de hoge nood moet eruit. En snel, wil ik geen tsunamietje veroorzaken. Dus tik ik baas ongeduldig op zijn schouder. Eén lodderoog opent zich, het tweede volgt. Ze zien, nog net over de rand van de wallen, dat ik het ben. Als een oude olifant komt baas recht. Wrijft ferm met zijn beide handen de ogen bijna uit of misschien wel in de kassen. Hij gaat op zoek naar een jas. Een dikke jas, met hoge kraag. En dan duikt hij onder, onder zijn hoed. Trekt dan pas zijn wandelschoenen aan. Als hij mij nu maar niet vergeet wanneer hij de deur uitgaat, anders heb ik en zeker baas een groot, doornat probleem. Maar nee hoor, hij ontfermt zich over de riem en halsband en lokt mij door met de band te zwaaien. Nou baas, dat is helemaal niet nodig. Ik laat mij ook zo wel decoderen in de orde van de gouden halsband die aan de porseleinkast wordt toegekend, of zoiets...

De deur naar buiten opent zich en wij staan buiten. In de wereld van miezer en treur. Mieljaar, had mijn blaas niet een ander overlopmoment kunnen uitkiezen? Ik steek de straat over, til mijn poot op en piestoleer bijna een plataan tegen de vlakke. Hè hè, dat lucht op en druipt af. Wat nu? Terug? Of nog even door? Voor een van mijn beroemde caxques? Toch maar even door dan. Je weet nooit.

Baas sloft als een eh... sloffer achter mij aan. De straat is nat. Het pad naar het Pietersemse Bos nog natter. En drasser. Mijn darmen beginnen met roeren. Nu gaat het gebeuren. Ik draai een cirkel, een nieuwe volgt, en een derde kleinere. Dan pas en niet eerder lezer, ga ik door de achterste pootjes en teken ik in Van Goghse kleuren een kakikatuur van mijn eigen gat. Maar dan groter. En geuriger... Baas verpakt mijn kunstwerk en het verdwijnt opgeruimd in een vuilbak.

Ik kijk baas aan. Terug naar huis? Of door? Hij wijst, nadat hij een lange druppel van zijn neus verwijderd heeft, door. Okee, maar niet te ver, baas. Hij zal toch wel snappen dat mijn huidje niet meer opgewassen is tegen de doornatte en druilerige boosheid van het weer.

Na tien meter kijk ik om, baas maakt een foto. Van wat? Oh, ik zie het. Van nieuwe bomen. Hopelijk overleven die de zomer

wel en ook de omtrekkende of omduwende bewegingen van Paulus de Boomkabouter. Wanneer baas klaar is neem ik het inistatief en sleur hem huiswaarts. De treurigheid van de omgeving is niet echt opbeurend. Dan liever op mijn molton dekentje de wereld achter mijn oogklepjes van een droomwereldlijkere kant bekijken, in ieder geval vrolijker dan de aanblik van de straatse catalpa, vandaag toonbeeld van lamlendige en hangerige treurnis. Foei foei...

© Cid – 2019-01-12

Monologisch (4)

(door Cid)

De tweede wandeling is er een van nog moedelozerigheid. Ook door mij. Baas hangt er als een slappetheedoek bij, heeft zelfs zijn hoed vervuild voor een dikke wintermuts die hem, ver over de oren getrokken, ook nog het ogezicht lijkt te ontnemen. Ik voel me een éénnogige geleidehond die baas over het pad langs het kanaal stuurt. Het zicht is sowieso wazig door de fijnigheid van de druppels die mijn huid in een natte hoed lijkt te verpakken.

Ik kijk om naar baas om te informeren hoe het is maar hij heeft zijn gezicht verborgen in een zakdoek zo groot als een slappetheedoek of is hij het zelf en maakt hij zich op deze druilse vrijdagmiddag toch nog enigszins nuttig? De koude slaat mij om mijn oren en ik brier de daver uit mijn lijf bij zoveel onderkoelde en vooral doodse saaiigheid.

Dan toch maar weer even naar het Triestersemse Bos. Kijken of daar nog iets hart- of lijfverwarmende bezigheden te bewonderen zijn. Een tegemoetkomende paraplu zwaait ons gedag maar de *tristesse* verhindert mij om ook maar één pootje op te tillen. De catalpa staat er nog kleurlozer dan vanmorgen bij en zijn catatjes proberen met hun onderste de grond te bereiken. Hoe treurig wil je het nog hebben?

Vlak voordat we het bos induiken, iets wat in deze dompige nattigheid beter klinkt dan het bos inwandelen, geef ik vanuit mijn binnenste uiting aan mijn ziele- en darmroerselen. Dat gaat nog niet zoals ik dat, normaal gesproken en geblaft, gewend ben. Het is alsof mijn *votlaok* door de koude is gekrompen. Mieljaar, dit is echt niet fijn, maar uiteindelijk lijkt het wel te lukken, gelet op het aroma dat mij opeens vanachter en -onder benadert. Mieljaar d'n tweede, met mijn reukorganen is niks mis.

Nou baas, wat mij betreft kunnen we weer terug. Dus wil ik, na de opruimende werkzaamheden van baas, weer terug naar onze woonst. Maar, wat krijgen we nou, baas wil nog verder. Okee, maar geen kilometers baas. Dat houdt je loopneus al wandelend niet vol. Gelukkig, na enige meters stopt hij, maakt een foto van een huilende tak en keert hij weer om. Ik doe, heel erg eensgezind mee en samen stappen wij over de asfalt natte straat weer huiswaarts. Had ik al gezegd dat de catalpa er nog kleurlozer dan vanmorgen bijstond? Ja? Dan nog maar een keer. Ter bevestiging van een en geen ander.

Wéér komt ons nog een paraplu tegemoet. Vraag me echt af wat er zo leuk is aan het wandelen en sloffen door de miezerende wereld van een triestige, troosteloze vrijdag. Als ik de weergod van dienst was dan wist ik het wel. Stralende zonneschijn met daaraan gekoppelde droogheid. Dat zou ik mijzelf voortoveren, en mijn baas en mijn lezers, eigenlijk iedereen. Of die wandelende paraplu's daar blij mee zouden zijn? Eerlijk gezegd zou mij dat overheerlijke worst wezen, het liefst in mijn snoepebak!

© Cid – 2019-01-13

Vraaggesprek

op zondagmiddag, met een woordvoerder, althans de meest slimme, van de Gele Hesjes Bond (GHB), afdeling Maastricht.

Hoe bent u op het idee gekomen om ook in Maastricht een Gele Hesjes Bond op te richten?

“Och, ik was in mijn schaatse vrije tijd mijn balkon aan het opruimen en toen zag ik opeens een ingepakt pak liggen. Vol met gele hesjes. Toen dacht ik: ‘Ik ga mij nuttig maken. Voor de maatschap.’ Dus.”

Hoe kwam dat eh... verpakte pak op uw balkon?

“Tjah, dat weet ik niet meer. Dat zal er ooit bij toeval terecht zijn gekomen. Maar daar gaat dit gesprek toch niet over.”

Niet over dat pak, wel over de gele hesjes. De Gele Hesjes Bond, afgekort GHB, is dat niet een ietwat beladen afkorting?

“Geladen? Helemaal niet! De ‘g’ staat gewoon voor ‘gele’.”

Ik zei ‘beladen’. Met een ‘b’.

“Kom op zeg. De ‘b’ staat voor ‘bond’. Is toch simpel.”

Wat heeft uw eh... bond voor ogen?

“Wij willen niet meer aan de kant staan. Wij nemen het zeker voor het onzekere op voor onszelf en onze medemens. Wij zijn vooruitgang, want voor achteruitgang is stilstand.”

Op uw hesjes zag ik een tekst ‘Eigen volk eerst!’ Wat bedoelt u daarmee?

“U zegt het verkeerd. Daar staat ‘Eigen volk eerts!’ U moet wel goed Nederlands gebruiken, hè. En ja, ik ben natuurlijk mijn eigen volk.”

Okee. En u roept steeds ‘Rutte rot op’. Hij zorgt er wel voor dat u een uitkering krijgt.

“Krijgen? Pas op hè, die verdien ik! En dat ‘rot op’? Rot is toch de top. En Rutte is dat. Trouwens, ik kan toch niet ‘Rotte, rut op’ gaan roepen. Dan snappen de mensen het helemaal niet meer.”

Nu wel dan?

“Eh... (denkt – denk ik – heel lang na). Die vraag moet u zelf maar beantwoord geven.”

In februari is er een landelijke ghb-dag. In Maastricht.

“Klopt, dan is Maastricht één dag hoofdstad van de provincie Limburg.”

Maar dat is Maastricht toch al?

“Oh ja? Sinds wanneer? Zeker omdat wij ons al iedere zaterdag zo manio, manna, manuvresteren. Ik had het wel kunnen denken. Wij zetten Maastricht in de kaart.”

Mij lijkt dat, wanneer u doordeweeks zou demonstreren, er meer aandacht van de pers zou zijn. Dan kunt u het werkverkeer stilleggen tijdens uw demonstratie. Daar zijn werkgevers niet blij mee.

“Eerts en vooral eertsens, wij houden geen demonstrantie maar een protestantie want wij zijn wandelaars die gewoon hard praten en geen demionstraten. Tweets, wij hebben geen werkgever en driets, wij kunnen alleen in het weekend omdat we dan weekendverlof hebben. Snapt u?”

Zeg maar ‘jij’.

“Maar jij.”

Denkt u iets te bereiken met die eh... protestantie?

“Jazeker.”

Wat?

“Daar hoeft ik niet op te antwoorden want jij vroeg alleen maar of ik iets dacht te bereiken. En daar heb ik naar eten en geweten op geantwoord. En nu oprotten, ik moet mijn kloffen bijelkaar zoeken. Morgenvroeg moet ik mij weer in Veenhuizen melden, voor mijn eh... werk.”

Redigeren & Corrigeren

De proefdruk van mijn nieuwe boek, ‘Vooruit, terugkijken!’ is binnen. Sinds zaterdag. En toen ik het boek, al was het dan pas de proefdruk, in mijn handen had, voelde ik trots maar ook het gewicht. En zwaar werd het dan ook nog, toen ik het exemplaar kritisch wilde gaan bekijken, wilde gaan lezen, want speuren naar fouten. Echter, de zaterdag, met al zijn grieperige hoofd- en andere pijnen was daarvoor niet geschikt. Een bank van immerrust wel. Niet om te redigeren maar om te rusten en proberen de virussen uit het lijf te verjagen. Zonder herseninspannende bezigheden of dat zou het staren naar het op de tafel liggende profexemplaar moeten zijn.

De zondag, na een onrustige nacht, moest dan de startdag worden. Maar de hoofdelijke pijnen waren nog helemaal niet verdwenen. Wat te doen?

Mijn brij, keihard: “Kom aan, je bent toch geen watje!”

Ik, eizacht: “Klopt, maar ik zou zo mijn hoofd in de watjes willen leggen.”

“Kom aan, laat zien dat je een kerel bent. Wat zou je mamma gezegd hebben?”

“Pak diech ’n asprien en gangk aan de geng.”

“Dus?”

“Eh... aspirines bestaan volgens mij niet meer.”

“Dan een paar paracetamollen, een klots water en aan de eh... geng.”

“Jij bent keihard!”

“In ieder geval geen eitje.”

En dus zat ik een uurtje later, met keelpijn en drukkende hoofdpijn, toch mijn boek door te nemen en even later zelfs voor het beeldse scherm. Want de foto’s op de even bladzijden stonden te rechts, waardoor ze aan de ogenblikken onttrokken werden. Dus begon ik aan een tijdrovende sleep- en schuifklus. Oneven foto’s rechts, even foto’s links. In ieder geval, daar waar mogelijk. Maar eens die klus was geklaard en saucijzenbroodjes mijn hongerige lijf hadden gevuld, zweefden mijn ogen over de teksten die ik, samen met Cid, in 2018 geproduceerd heb. Teksten, in het voorbije 2018 ook al vaak ge- en herlezen. En wat bleek? Links en rechts en ook voor mij, doken toch nog foutjes op. Twijfelde zelfs soms plotseling over normale woorden, of die wel goed geschreven waren. Dus was een digitale Van Dale nuttige noodzaak.

Op deze vandaagse maandag gaat die correctionaire operatie gewoon door. De keelpijn is nog aanwezig, de hoofdpijn alleen nog met flarden. Af en toe geef ik mijn ogen enige leesrust, laat ze dan ontspannen staren over de buitenkant van mijn binnenleven.

De buitenlucht betreft, de zon heeft nog één opening

gevonden waardoor hij zijn licht laat schijnen. Maar de wolkentrekking zorgt er wel voor dat de kleurenfoto die ik maak, verwordt tot een grijze, bijna zwartwitte kiek. Gelukkig geven de op de wind spelende roeken nog enige bewegende kleur aan mijn fotograferende blik.

Ik keer weer terug naar mijn scherm. Ga verder met mijn zelf opgelegde werkse zaamheden. Ontdek weer een aantal fouten, corrigeer ze. Zucht eens af en toe. Voel een hongerklop en probeer me hiertegen te verzetten. Maar een klop op de deur van de porseleinkast doet deze niet altijd sluiten. Of zoiets... Dus sta ik enige tijd later voor de warme oven te wachten op de opwarming van een heerlijke kippige loempia, alle milieurapporten ten spijt. En wanneer die loempia verorberd is, mijn neus door de sambalse pittigheid in een staat van lopen is gebracht, kruip ik, gewapend met een grote rol keukenpapier, opnieuw voor het scherm met het voornemen om minstens bladzijde 200 te halen voordat ik *la pipe à Maarten* doneer.

Dan, ja dan pas stop ik met deze maandagse redigeratieve, correctionaire operatie en leg ik mijn moede hoofd en dito lijf te rusten op mijn uitnodigend bankje van eindelijk rust en ontspanning. Want de dinsdag is een nieuwe dag. Toch?

onrustig

begon de nacht
door verdrietige
gedachten
die fluisterden
de geluiden
van de dag
verdwenen
naar en in
de achtergrond
luisterden
de gesloten oren
op de komst
van de slaap
nam uiteindelijk bezit
van mijn lijf
kwam tot rust
en werden
de helse dromen
zonder water
uiteindelijk
helemaal geblust

© &A – 2019-01-16

wanneer

ik de dagbladen lees
in de weekbladen neus
de nieuwssites doorneem
en de journaals bekijk
de commentaren beluister
en de toelichtingen aanhoor
tussen al mijn
redigerende bedrijven door

vraag ik mij
in gemoede af
of de britten überhaupt
nog wel weten
of ze nu
voor of tegen
de brexit zijn

en wie van zij
die voor zijn
of die van zij
van tegen
doet op het einde
- zo dat er ooit komt -
dan iets van water
bij de wijn?

© &A – 2019-01-17

Edmondriaantje

Een graaiende hand is niet gauw gevuld...

© &A – 2019-01-25

Vooruit, terugkijken!

Een leidinggevende roemde ooit, tijdens een functioneringsgesprek, één van mijn beste eigenschappen, mijn ongebreidelde vasthoudendheid. Doorgaan tot het gaatje, tot er een oplossing was. Daaraan moet ik denken wanneer ik om 21.00 uur de definitieve versie van mijn nieuwe boek “Vooruit, terugkijken!” naar de uitgever stuur.

Na de ontvangen proefdruk, die er best wel aardig uitzag, vonden mijn redigeerwerkzaamheden plaats, vanaf 15 januari. Dit boek is het zevende jaarboek maar nog nooit ben ik zo kritisch geweest op het resultaat. Telkens opnieuw schuiven, knippen, plakken, kolommen aanpassen, de grootte van het lettertype wijzigen, een fotootje toevoegen. Eerlijk? Ja, ik werd bijna gek van mijn eigen vasthoudendheid. Voeg daarbij dat in de tussentijd ongenode gasten mijn lijf teisterden, die mij gratis voorzagen van keelpijn, hoest, slapeloosheid en soms bulderende hoofdpijn. Dan zit je wel voor het scherm maar helemaal niet lekker in je vel. Laat dat vooral geweten zijn.

Maar nu, even na 21.00 uur, is de definitieve versie over het digitale lijntje vertrokken en luister ik, nog steeds met hoofdpijn, naar Ludovico Einaudi die met zijn ‘Elements’ voor de brood- en vooral hoognodige rust tussen mijn oren zorgt.

Ik had me voorgenomen om mij vanmiddag enkele uren in de armen van Morpheus te storten maar dat is er dus duidelijk niet van gekomen.

Ik bekijk de tijdelijke mappen op mijn harde schijf en zie dat ik tot 13 keer toe een nieuw bestand heb aangemaakt. Bestand vier bevat het woord ‘definitief’ maar ook bestand 7, 9 en uiteindelijk 13. Dat dit getal geluk gaat brengen, neem ik zittend aan. Het is nu wachten op de levering van de eerste bestelling die ik geplaatst heb. Een bestelling die, denk ik, rond de 24ste januari geleverd gaat worden. De trouwe lezers die al een boek besteld hebben, krijgen van mij zo snel mogelijk bericht of ik kom het boek persoonlijk afleveren.

Uiteraard verloot ik ook weer een exemplaar onder de ruim 17.000 likes die mijn dagelijkse producten in 2018 hebben opgeleverd. Wanneer en hoe die verloting gaat plaatsvinden is nu nog ongewis, maar dat ze gaat plaatsvinden staat, gelet op de buitentemperaturen, binnen kijf.

Het boek is bij de reguliere boekhandel en internetwinkels te bestellen onder **ISBN 9789463427265** en kost in die winkels € 20,95. Of daar verzendkosten bijkomen is afhankelijk van de winkel. Maarrr... het boek is ook bij mij te bestellen voor de prijs van € 16,95 incl. eventuele aflever- en/of verzendkosten. Dus...

Zo en nu gaat Ludovico op een stil pitje en ga ik – ontzettend moe maar erg voldaan – nog even voor de televisie op mijn rug zitten, daarbij gesteund door de heerlijke kussens op mijn bankje van immerrust en nu vooral achterover.

© &A – 2019-01-18

Monologisch (5)

(door Cid)

vriezig vlokjestapijt. Die stapt vrolyck ende monter voorwaarts, zodat zijn pootafdrukjes tijdelijk vereeuwigd worden.

De paardjes in de wei lijken ook weinig last te hebben van de bevroeringsverschijnselen die overal rondom hun gevallen zijn. Zij zoeken pragmatisch naar hun kostje, alsof ze het uit hun koelkast moeten peuteren. Dát hoef ik dus niet te doen. Peuteren. Dadelijk wanneer baas en ik weer neergestreken zijn in onze woonst zal baas ongetwijfeld een doosje openen met daarin wat snoepe die dienen als brandstof voor mijn lichaamstank. Maar eerst nog even gezellig drentelen door en over de winter.

Links van mij ontdek ik een sneeuwval van wel twintig meter, daar hebben ze in Oostenrijk en Zwitserland niet van terug. Die doen het met slechts een metertje of vier, vijf. Die moeten dus niet klagen. Klagen doen ook niet de Kempische schapen die - ook al - pragmatisch het eten bijelkaar wroetelen. Dat hun wollen jasjes er niet al te florissant uitzien na de sneeuwval van gisteravond zegt veel over hun couturier. Die had best wel mogen zorgen voor een

vocht- of sneeuwwerende laag op hun regen- of sneeuwjas. Slechte reclame! Toch?

De echte bibrer krijg ik wanneer opeens een geelgejaste trimmer ver voor ons opduikt. Mieljaar! Zou die man het niet koud hebben? Zomaar loslopend rennend in zijn blootse benen, dat is toch niet gezond. Kom aan. Ze zeggen wel, het verstand komt met de jaren, maar dan heeft dat ouwetje nog een hele tijd te gaan. Zou hij het daarom zo doen? Je weet het niet, hè. Ik ook niet...

Wat ik wel weet, is, dat deze knappe viervoeter rechtsaf en de weg naar huis inslaat. Mijn frêle lijfje is niet meer echt opgewassen tegen deze, tegenwoordige helse bevroren temperaturen. Vroeger,

toen ik nog jong was, ja, toen konden mij die temperaturen van net onder nul niet deren maar nu is het alsof ik door een Noordpoolse diepvrieskist van min veertig wandel. Of... begin ik nu op de mens te lijken?

© Cid – 2019-01-19

Monologisch (6)

(door Cid)

‘Dat was dus de winter 18-19’, zeg ik tegen mijzelf wanneer baas en ik door de middag wandelen. De bergen en repen sneeuw van vanmorgen zijn alweer verdwenen. Wat nog rest zijn de resten en kunnen wij ons langzaam, liefst wat sneller, gaan opmaken voor de lente en de zomer. Ik ben dan wel geen weerkundige Parson Russell, maar met mijn levenslange ervaring als doorgezomerde en -gewinterde viervoetige wandelaar die niet van koude- en/of nattevingerwerk houdt, is het voor mij zo duidelijk en klaar als een klontje suiker in de boter dat er wederom geen Elfstedentocht staat aan te komen vriezen. Dus, hang de schaatsen maar weer aan de wilg en laat die wilg dan maar wat treuren.

Zo, dat moest er even uit voordat er weer een ontmoeting met de Jazz en zijn boomkabouter gaat plaatsvinden. De boomkabouter oogt alsof een fikse verkoudheid of griep hem te grazen heeft genomen. Hij heeft zich nog net niet ingegraven in zijn jas. Een geluk voor hem is dat de Jazz zijn baas ook begrijpt en hem voor zich uitduwt door de jongebomenlaan. Zou de boomkabouter de jonge boompjes voorzien hebben van een warme sjaal? Zo lijkt het wel. Misschien had hij zichzelf ook een sjaal moeten omhangen. Nu heeft hij zichzelf de das omgedaan en griept hij nu al proestend de stenen uit het pad. Of zoiets... Maar ja, hij is niet de enige. Baas snottert ook nog steeds en verbergt zich nog altijd in een grote theedoek wanneer hij de proest en hoest krijgt. Kijk en dan zie je wie van het sterke geslacht is. Wij! De dieren!

Griemelend om mijn eigen slimme grappigheid slaan we de zichtlaan van kale en hoge bomen in. Een beweging rechts van mij doet mij omhoogkijken. Ach, een nijlgans die probeert een boomkanarie na te doen. Laat ik nou altijd gedacht hebben dat nijlganzen alleen maar in het water doken, op de kant zaten en op pyramides nestelden. Niet dus. Zullen we ze dan maar boomganzen gaan noemen, dan kan de boomkabouter hun in huis nemen?

Klopt, ik ben goed oplossend bezig. Maar dat kan ook niet anders na de best wel lange ochtendslaap die ik vanmorgen gehouden heb. Fijn op de warme voeten van baas die daardoor aan bureaustoel en computer gekluisterd was. Hihi... en alleen, enkel en alleen wanneer ik dat toestond mocht hij zich even van zijn plaats verheffen. Bijvoorbeeld, toen ik toe was aan een gang naar de snoepe- en noentjesbak. Toen was ik bereid hem even los te laten. Maar ik dwaal af.

Dus keer ik terug naar onze middagwandeling waarin ik een pracht van een boompaddestoel ontdek. Ik wijs baas op het – volgens mij – best wel fenomeense van deze verschijning. Dat meubilair is nu toch in rust? Of niet? Maakt ook niets uit, baas gaat door de knieën en ik stel mij poëtisch op zodat ik ook – zij het wazig – in beeld verschijn. En wanneer ik in de wazeschijn sta te turen zie ik het licht. Het licht van de zon. Geel schijnend door het takkengebos. En dan vraag ik mij af: ‘Waarom spreekt men over ochtendgrijs en avondrood maar niet over middaggeel? Dat bestaat toch ook?’ Och, wat maakt het ook uit. Als ik het maar uitspreek. Toch?

Zo. Ik ben klaar voor vandaag. Mijn pootjes nemen de cruisecontrol over en dirigeren baas en mij rechtstreeks woonstwaarts, waar mijn mandje inclusief molton dekentje op mij wacht en waarin ik mij weer zalig zal kunnen wentelen, gelijk een wentelreutje, omdat ik geen wentelteeffe ben...

© Cid – 2019-01-20

Nachtkijkers (1)

(Maandagmorgen, 03.25 uur, badkamer)

Spiegelbeeld: “Gutsambo! Man, wat doe jij hier?”

Ik: “Over een paar minuten begin ik een expeditie naar de maan.”

“Ach neen, te voet?”

“Eh... neen, hoewel, in feite wel, ik loop dadelijk naar mijn uitzichtpunt, om te kijken naar de maan.”

“En daar moet je zo vroeg voor opstaan?”

“Jazeker. Overdag zie je hem bijna nooit. Dadelijk begint er weer een overvollemaansverduistering.”

“Nou! En dat ga jij leuk vinden? Midden in deze diepvries gekiste poolnacht?”

“Jazeker. Anders zou ik zoiets nooit doen. Alleen nog de apparatuur opstellen en tandjes poetsen.”

“Denk je aan een fotokaartje?”

“Grapjas, wat denk je?”

“Jou kennende...”

(Maandagmorgen, 04.15 uur, terras, in stoel, onder fleece deken en ijsmuts op het hoofd)

Mijn tanden: “Klapperdeklap, wij rammelen onszelf uit de kaken. Mieljaar, wat een frissigheid.”

Mijn ogen: “Om te huilen, zo koud.”

Mijn mond: “Kom aan, wie iets moois wil zien moet kou lijden. Of zoiets...”

Ogen: “Zien? Met een traanse waas voor ons?”

Mijn handen: “Tanden, ogen, mond. Kom bij ons, onder de deken.”

Ogen: “Neen, dan zien we helemaal niets meer en de zon begint net mooi te kleuren.”

Tanden: “Zon?”

Ogen: “Jazeker, de zon kleurt de maan blozend, met dank aan de aarde.”

Tanden: “Ah... op die manier.”

Ik: “Zullen we allemaal even zwijgen? Jullie maken de burens wakker.”

Tanden, ogen, handen: “Gedeelde smart is halve smart.”

Mijn brij: “Daar schiet me opeens een mooie variant op jullie spreuk te binnen.”

Ogen: “Als een vallende ster?”

Brij: “Zoiets, maar dan anders.”

Mijn oren: “Laat horen!”

Brij: “Een andere keer. Plaats ik hem als Edmondriaantje.”

Ik: “Fluister je hem mij dan in?”

Brij: “Doe ik.”

Oren: “Aha, dus krijg ik hem toch te horen.”

Handen: “Neen hoor, oren. Wij stoppen watjes in jullie.”

Oren: “Flauwe Ricken.”

Ik: “Maar nu stilte graag. Alleen maar kijken.”

Ogen: “Handen, wrijven jullie ons dan even uit?”

Handen: “Kom hier dan. Wrijf, wrijf, zo goed?”

Ogen: “Heerlijk & Helder! Dank jullie wel.”

(Maandagmorgen, 06.10 uur, terras, in stoel, onder fleece deken en in ijsmuts, volledige verduistering)

Mijn neus: “Handen, kunnen jullie mij even ontdooien? Die ijspegel begint zwaar door te wegen.”

Handen: “Begin dan eerst te stoppen met lopen.”

Neus: “Okee.”

Ogen: “Willen jullie even stoppen en onze blikken volgen. Kijk toch eens, zo vol, zo... tjah...”

Mond: “Valt ietwat tegen...”

Ik: “Gelukkig heb ik de foto's nog.”

Handen: “Sorry mond, we slaan ons even voor jou. Wat zijn die foto's moooi! Maar het is wel koud!”

Mond: “Handen, willen jullie zich subiet voor mij verwijderen. Ik zie niets meer.”

Handen: “Als jij ons even warm blaast.”

Ik: “Hoef niet meer. Ik ga een verhaaltje breien, fotootje plakken en dan onder de warme wol.”

Neus, mond, oren, handen: “Wij gaan mee!”

Ogen: “En daarna wij dicht.”

© &A – 2019-01-21

Nachtkijkers (2)

(Maandagmorgen, 06.25 uur, woonkamer, bureau)

Mijn ogen: “Eh, wacht effe... kijken wij niet de hele cyclus af?”

Mijn handen: “Ogen, ik geloof dat jullie een oogklepje betoeterd zijn. Je weet niet hoe koud wij het hebben. Mond, ben jij genegen om onze vingertoppen te ontdooien?”

Mijn mond: “Eh... ga gezellig binnen even op de radiator liggen. Die kan dat beter.”

Handen: “Laat maar, als het zo moet, wrijven wij onszelf wel in.”

Mond: “Zelfredzaamheid is een mooie deugd.”

Handen: “Egoïsme een ondeugd.”

Ik: “Kan ik mijn verhaaltje maken? Handen willen jullie?”

Handen: “Probeer maar, maar als onze vingers pitsen staan wij niet in voor de typefouten.”

Ik: “Dat risico zal ik dan maar nemen.”

En héél voorzichtig plaats ik de vingertoppen op de toetsen die gelukkig heel erg meegaand en meegevend zijn zodat de pijn in de ontdooiende vingertoppen tot een minimum beperkt blijft. Ik scroll door mijn nachtelijke fotobestand, zoek enkele mooie prenten uit voor mijn vroegochtendlijke verhaaltje ‘Nachtkijkers (1)’ en haal, heel onbewust, mijn neus met regelmatige tussenpozen op.

Mijn neus: “Als ik maar niet ga lopen.”

Mijn benen: “Dan heb je een probleem, hij die achter je staat gaan wij niet helpen.”

Neus: “Dan doe ik een beroep op de handen.”

Handen: “Ogenblikje. Wij gaan op zoek naar een zakdoek. Waarom noemen ze dat niet een neusdoek? Is toch veel toepasselijker. Brij?”

Mijn brij: “Vroeger heette zo’n doek ook neusdoek. Waarom die nu niet meer zo heet? Tjah...”

Ogen: “Eh... kunnen jullie je beperken tot waar jullie voor dienen? Gelet op de titel van dit verhaal?”

Handen: “Ogen, doen onze vingers het nog goed?”

Ogen: “Als zij wat voort willen maken. Wij houden slechts met moeite onze kleppen omhoog.”

Handen: “Dan zetten wij nu een beetje veel vaart over het toetsenbord. Let op!”

En opeens sneuren de vingers over het toetsenbord, maken van letters woorden en om 06.45 uur, net voordat mijn hoofd op het toetsenbord knikkebolt, is het eerste verhaaltje klaar, zijn de foto’s uitgezocht en verlangen mijn zintuigen en ledematen naar de rust die zij vannacht te vroeg ontbeerd hebben. Ik plaats het verhaal inclusief de bloedrode prenten en schuif stilletjes en uiterst voorzichtig onder het dekselse bed.

Lief: “Aaaah! Bis diech iesbeer gewore?”

Ik: “Hoezo? Ik ben alweer ontdooit hoor.”

“Mèh mie lepke, hōbste dien veuj al ins geveuld. Dat zien iespegele.”

“Die voeten zitten te laag. Daar kom ik net niet bij.”

“Mèh mie lepke, ’t is zjus essoofs diech oet de diepvries kumps.”

“Zo voelde het buiten wel aan.”

“Kom heij, kroep in mien errem errem daan werrem iech diech ins heerlijk op.”

“Ha fijn! Maarre... mijn han...”

“Aaaah!!! Hōbstiech iesblōkskes of iesbrikke in dien han?”

“Neen, dat zijn mijn vingertoppen.”

“Jōng, es dat zoe doorgeit mōs diech miech dalik opwerreme.”

“Is goed. Maar dan haal ik nu eerst wat eerder verloren gegane uren slaap in.”

“Egoïs!”

“Dat zeiden mijn handen twintig minuten geleden ook.”

“Huh?”

(Voor John)

soms

lijkt het
alsof de aarde stopt
met draaien
alsof de zon stopt
met schijnen

wanneer
de droefheid
van de plotse dood
het gewone leven
binnendringt

op een dag nog vroeg
in dit prille jaar
stopte jouw leven
was niet af
en al helemaal niet klaar

misschien door het bouwen
van stevige bruggen
en het verbinden
van tegengestelden
die jij samenbracht

bevind jij je nu
aan de verkeerde kant
van de brug
terwijl jij - midden in het leven
nog nieuwe plannen bedacht...

© &A – 2019-01-23

Toen & Nu

De verwarming doet haar hittebestendige werk en jaagt de hogere graden in temperaturen langs mijn naar buiten starrende lijf omhoog. Mijn handen diep ge- en verstopt in de broekzakken zijn een toonbeeld van rust wanneer ik de witte wonderlijkheid, die sneeuw toch feitelijk is, bewonder. In de verte zie ik een jongedame, spelend met haar hond. Sneeuwballen gaan de lucht in, de hond hapt en weg is de bal, niet de sneeuw. Een nieuwe wordt handgemaakt en -gedraaid en het spel herneemt zich.

Mijn gedachten keren terug, naar het verleden, het verre verleden. Toen sneeuw, vooral in de winter, nog iets alledaags was. Waar je naar uitkeek, waar je al vroeg mee bezig was. Zoals de hardschaatsers tegenwoordig hun schaatsen slijpen, zo slepen wij de ijzers vroeger, met de *zjwaars* van het spek. Misschien daarom de uitdrukking ‘spekglad’? Ik weet het niet. In ieder geval werden de ijzers gesme(e)r(d) totdat het koud werd. Buiten...

Dan ging de *sjleij*, hangend en glijdend aan een touwtje, achter de sleeërs aan. Richting de ‘Kruitzer’ want dat was *the place to be*, daar was het te doen. Op de steile helling achter het café. Vanaf drie plekken scheerde je naar beneden om ergens halverwege samen te komen op dat ene, vaak ijzige pad, naar beneden. Voorrang verlenen? Daar had nog ooit iemand van gehoord. Het was van *op good gelök* en *sjleije mer*. Dat er dan wel eens gebotst werd, tja... dat hoorde erbij. Want ‘waar gesleed wordt, botst het, soms’. Toch?

En ja, bij het de berg terug omhoog lopen, klunen, kruipen, kon het wel eens gebeuren dat je vergat je handen te gebruiken wanneer je voorover in de sneeuw kukelde omdat opeens de voeten achter- en onder je uit gleden. Dan klapte je met je gezicht op de vaak ijzige bodem van de sleebaan. Dat er dan een neus tussen baan en gezicht zat, tja, dat merkte je wanneer opeens de dikke bloeddruppels en vooral de tranen van pijn vloeiden. Knijpende vingers onder de knokkel van de neus en troostende woorden van de medesleeërs moesten het bloeden dan doen stoppen en soms, wanneer die niet vergeten was, was er een zakdoekje, voor het bloeden. Meestal tegen. Het bloeden.

Maar eens het leed geleden en het enthousiasme weer teruggekeerd was, ging het weer hard, van boven naar onderen. Als het lukte, onder de prikkeldraad van het volgende weiland door. En ja, hoe verder je gleeed met de slee, des te verder moest je ook weer teruglopen, -klunen, -kruipen. We hadden het er graag voor over. Totdat de schemering zijn intrede deed. Dan werd de wandeling naar huis weer aangevangen. De ‘Riekswèg’ over, door de weilanden of akkers, al naargelang uit welke vriendjes de groep bestond. En pas tijdens de wandeling naar huis merkte je hoe koud je het had, hoe pijnlijk de vinger- en teentoppen aanvoelden en hoe hinderlijk de ijspegeltjes aan je neus konden hangen.

Thuisgekomen ging de slee in de *sjtal*, netjes rechtop zodat de ijzers konden drogen en vooral niet gingen roesten, de schoenen uit en dan de keuken binnen om daar op mama de moeder te wachten die, door de sneeuwwinterse jaren wijs geworden, de sleeërs eerst ietwat liet ontdooien om dan pas toestemming te geven tot enige opwarming bij de voor ontdooien zeer geschikte kachel... of we dan ook warme

chocomel kregen? Dat kan ik me niet meer herinneren. Vaak wel was er een bord warme *besjuutepap* of een boterham (toen lustte ik nog boter...) met *hagelsjlag of pindakiès*. Geloof ik...

Aan de chocomel denkende, laat ik de enthousiaste jongedame en haar hond verder sneeuwbalspelen en tijd ik pantoffels gezwind, hongerig maar vooral dorstig naar de keuken, zonder slee, voor een kroes lekkere, warme chocomel met... slagroom. Yes!!

Ideetjes?

Voor de tweede keer binnen één week zit ik in de houten banken van een kerk. Ook voor de tweede keer binnen een week vanwege een gebeurtenis die mij uiterst droevig stemt. Ook deze tweede keer luister ik met aandacht naar het vertelde leven van de overledene. Oók voor de tweede keer deze week voel ik de hardheid, de hardheid van de banken en ervaar ik de ongemakkelijke zit, die zomaar rugpijn kan veroorzaken. Mij in lichte bochten wringend om de ontstane ongemakken enigszins zittend op te vangen, vraag ik mij af of de keihard- en ongemakkelijkheid van de banken er mede voor hebben zorg gedragen dat er zo'n grote leegloop van de kerken is. En wanneer ik mijzelf in sacrale stilte zo'n vraag stel, dan gaan mijn gedachten, zoals zo vaak, met mij op de loop. Ondanks de afflictie die ik in en op de harde bank voel.

Zo bedenk ik ter zittende, pijnlijke plekke dat het vervangen van de banken door zalige fauteuils, al dan niet voorzien van een opklapbaar voetendeel, wellicht (een deel van) de mensheid terug kan lokken naar de banken, dan beter... stoelen. Misschien is het zelfs een idee om van de kerk één grote loungegelegenheid te maken waar, tussen het bedrijven van de missen door, drankjes geserveerd worden, want laten we eerlijk zijn, bezit de priester echt het alleenrecht op het nuttigen van wijn tijdens de dienst? Zo ja, in welke bijbel is dat opgenomen? En het hoeven niet alleen drankjes te zijn. Koffie en thee zullen ook best smaken, zeker met een stuk gesmeerd en belegd maar wel gebroken brood erbij. En als ik dan toch bezig ben, op ieder tafeltje enkele staafjes wierook doet de aandachtige loungeur in hogere sferen belanden, misschien wel in hogere hemelse sferen.

Ik kijk eens rond en zie steeds meer mensen ongemakkelijk bewegen. Ze gaan moeizaam staan, rechten hun rug, leunen op de bank voor hun en grimassen hun pijntjes voorzichtig weg. Op het koor zie ik een dienaar der mis staan. Een hand vroom tegen de hartstreek gedrukt, in de andere hand een, zo lijkt het, grote pepermolen. Pepermolen? Ik krijg visioenen. Zie de nieuwe kerk voor mij. Een deel van het koor wordt verbouwd tot keuken waar de dienaars der mis zorgen voor overheerlijke hapjes en hapjes. Gegarandeerd dat het kerkbezoek weer hoge toppen gaat scheren.

Opeens klinkt een dof gonggeluid. Ik keer licht geschrokken terug naar en in het droevige heden. De dienaar slaat met de eh... pepermolen tegen de gong. Teken dat de aanwezigen dienen te gaan knielen. Dat doen ze ook. Moeizaam. Ik vrees voor heel wat knieën, zeker wanneer die gewrichten dadelijk weer in stand terecht moeten komen en dat moeten ze, voordat ze een langzame weg naar voren moeten aanvagen. Om het lichaam te ontvangen. In mijn beleving zou dat lichaam of delen daarvan dan op de tafeltjes nabij de loungestoelen geserveerd kunnen worden. Met een glaasje wijn, al of niet verdund met water. Het creëert een vorm van gezellige saamhorigheid, niet een van slaverigheid, want zo oogt een rij – zo lijkt het – voedselzoekers toch, die langzaam voorwaarts schrijdt en na aanneming van de hostie tie weer terug moet naar die vermaledijde bank. Ik voeg mij nooit in die voedselzoekende rij, maar dat heeft meer, zo niet alles, met mijn eigen ongelovigheid te maken. Maar dit terzijde.

De dienst is ten einde, de laatste eer aan de overledene is gebracht. Ik sluit nu wel aan, in de rij die zich langzaam naar het ijskoude buiten begeeft. Jassen worden dichtgeknoopt, kragen opgezet en handen verdwijnen in handschoenen. In mijn lounge-gebeleving zou nu - in plaats van die massale, schuifelende leegloop - de muziekgroep van dienst vanaf het oksaal een waarlijk prachtig concert moeten geven. Dit ter meerdere eer en glorie van... en met uitgekozen muziek door de overledene. Het leven zou dan gevierd moeten worden. Zoals dat hoort. Want een overlijden mag dan aanzetten tot droefenis, het leven van de heengegane is en blijft de herinnering. Toch? Dus...

Nog steeds

De zaterdag is dan al wel begonnen, met het daglicht wil het nog niet zo lukken. Merk ik, wanneer ik de garage verlaat om – gezeten in m'n otto – een bezoek te brengen aan mijn geadopteerde Britse held, Richard. Gesneuveld op 26 januari 1945 en begraven in de gewijde grond van het Britse ereveld in Brunssum.

Het is vroeg, heel vroeg, wanneer ik d'n otto naar het oosten stuur. Alles rondom mij is donker, sinister, ja zelfs lichtelijk onheilspellend. Ik rijd, over een verder verlaten autoweg, luisterend naar de radio die muziek van door de jaren heen uitzendt. De eerder deze week gevallen sneeuw is alweer verdwenen, wat rest is een heel langzaam ontwakend donker heuvelend landschap. Rechts in het dal licht een stadje op. Waarschijnlijk ook langzaam ontwakend. Ik stuur d'n otto verder, bereik gele omleidingsborden. Ik moet de 'B' volgen en doe dat, heel erg plichtsgetrouw. Daar verschijnt de eerste tegenligger. Ik bereik een soort van bewoonde wereld waar rust heerst en stilte troef lijkt te zijn.

Brunssum wordt bereikt en de non-actieve verkeerslichten stralen alleen een knipperend geel licht uit. Nog te vroeg om andere kleuren in te schakelen. Waarschijnlijk. Mijn ogen concentreren zich op de zijstraatjes want je weet maar nooit. Snoodaarden dezer wereld willen nog wel eens de stopstrepen negeren en de voorrang tot zich nemen, ook al behoort die hen niet toe. Maar gelukkig, zonder ongelukken bereik ik uiteindelijk de parkeerplaats nabij het kerkhof. Ook al gehuld in duistere nissigheid.

Bloemen en een fles water worden uit de achterbak gevist, de camera gaat om de nek en mijn voeten brengen mij vervolgens stappend naar de heldenplek. De grafstenen, netjes in de rij, geven – zo lijkt het – enig licht in de duisterheid. Voetsporen achter mij voeren naar mij toe wanneer ik even stilsta en mijn ogen laat dwalen over de vredige rust die deze tuin uitstraalt. Ik besluit een panootje te maken van dit hofje en na gedane fotoarbeid voeren mijn voeten mij weer verder. Langs honderden grafstenen, langs honderden helden.

Ik bereik de rustplaats van Richard, steek een vaas en vul deze met het water uit de fles. De kleurige bloemenpracht wordt ontdaan van zijn paarse, ritselende verpakking en met enige moeite gaan de bloemen uiteindelijk gezamenlijk en in vereniging in de vaas en zullen dra de onderkanten van de stelen het koude water voelen. Ver weg ratelt een optrekkend rolluik de stilte uit de langzaam verdwijnende nacht. De donkere hemel begint lichtend te kleuren, grijs in al zijn grauwigheid. Maar ook al is die hemel grijs en grauw, de kleur van vreugde die ik in en rondom mij voel, doet mij beseffen dat ik al mijn hele leven in vrijheid leef, mij in al die jaren vrij en blij kan bewegen en zeer zeker mijn soms uitgesproken meningen luidop kan ventileren zonder dat ik ongerust over mijn schouder hoeft te kijken. En dat... mede en vooral dankzij mijn held, Richard Nowell Briggs, vredig rustend in graf VI.306. *Lest we forget!*

© &A – 2019-01-27

even terug

nu vandaag
de regen
weer eens
met lekkende bakken
uit de lucht valt

en die bakken
zomaar
containers
zouden kunnen zijn

is het fijn
even herinnerend
terug te bladeren
naar de tijd

van het witte tapijt
dat er voor
gisteren nog was
nu niet meer is
maar dat wel weer komt...

© &A – 2019-01-28

langzaam
glijdt de hemel open
worden witte wolken
een schuivend rolgordijn
dat verlangend streeft
naar stille openheid
en stralende zonneshijn

langzaam

glijdt een venster open
oogt mijn camera
door het raamkozijn
scheurt mijn mond
van vreugd' wijd open
voelen oren luisterpijn

langzaam
nadert nu de buitenkoude
onzichtbaar
is zijn aanwezig zijn
intens en voelbaar
mijn winterse hardheid
laag en verdoemd zo klein

langzaam
schuift het glazen raam
van open naar heel dicht
en breed wordt mijn lippenlijn
ik proef opeens
geurend warme chocomel
in de keuken dáár moet ik zijn...

© &A – 2019-01-29

Dubbel-en-dwarsgebakken broodje-aapverhaal

Heart, heel hard ‘Live in Atlantic City’ in de dvd-player die, zeer verrassend, ook blu-rays afspeelt. Hoe dat kan? Blijkbaar is het een blu-rayspeler waarin ik altijd dvd’s heb afgespeeld. Maar wat maakt het uit. Lijf en leden op de bank, een XXL-mok chocomel (zonder geslachtsroom) bij de hand, de afstandsbediening binnen handbereik en genieten maar... oh ja en ook nog mijn foontje. Om tussen het vocale en gitaargeweld ook nog te Wordfeudten, te Word-Onnen en bij sommige tijden en weinige wijlen Facebook te raadplegen. Dus... ik heb het heel ernstig druk. Toch?

Enfin, al ed-bangend laat ik de rockende muziek tot mij komen, af en toe de ed-bang op *on hold* zetten om enige (enige?) chocomel tot mij te nemen. Ja, ik heb nog niet geprobeerd om dit al ed-bangend te doen maar ik geloof, weet wel zeker, dat dat niet, nooit en ook te nimmer zal lukken en uiterst plakkerige puinhopen en -plekken op een, normaal immerrustig bankje, neen, daar gaat niemand op of in zitten te wachten. Zelfs ik niet. Dus...

Terwijl Nancy heel erg akoestisch ‘Lost Angel’ inzet en Ann, heel erg ruig, vocaal invalt, laat ik mijn ogen even (even?) dwalen over de Facebookse pagina’s en steeds vaker vandaag zie ik het bericht over ‘de nieuwe Facebook-regel’ voorbijkomen. En steeds hoger wordt mijn hartslag. Dit bericht, beter nepbericht, is al vaker in andere loze variëteiten langs komen vliegen. Ik snap nog steeds niet dat er nog zoveel Facebookers in dit broodje-aapverhaal trappen. Zij moeten toch ontzettend grote voeten hebben... Ergens in deze nepwereld zit er weer een verzender zich, wellicht handmatig, op te geilen aan het aantal ‘likers’ en ‘delers’ die, wellicht onwetend, dit bericht (steeds opnieuw) kopiëren, plakken en het daarna dan ook nog delen.

Het leuke (als er al iets leuks en/of waars aan dit bericht is) is, dat de eerste regel het woordje ‘morgen’ bevat. En dat al een dag of drie, de vorige versies niet meegerekend. Wanneer is dan die morgen? Eergisteren, gisteren, vandaag, morgen, overmorgen, volgende week? Ik denk dat de vraag stellen ze ook beantwoorden is. Nooit! Dus, wat gaan we doen lezer(es)?

Overigens, ik ontving dit bericht ook al via Messenger en het zal niet lang meer duren of het komt ook via Whatsapp tot mij. Zucht... diepe zucht!!

Ik leg mijn foontje terzijde en concentreer mij weer op Heart. Rufus Wainwright ondersteunt ondertussen Ann en Nancy tijdens hun ‘Dog and Butterfly’. Heerlijk luisterend krijg ik, meer nog mijn maag, opeens zin in een broodje. Met *sjink* en kaas en zonder boter enne... zéér zeker zonder aap!!

© &A – 2019-01-30

Idyllicitijdelijkheid

Een tapijt van witte tijdelijkheid spreidt zich honderden meters voor mij uit. De natuur, in haar functie als vloerenlegger heeft haar uiterste best gedaan om, zonder gedoe met lijm, plak of ander hechtend materiaal er een pracht van een vloerbedekking van te maken. Wellicht niet naar ieders tevredenheid, in ieder geval wel naar de mijne. En daar gaat het voor mij toch om wanneer ik een wandelende uitstap naar de brede stroom der Maas maakt.

Terwijl ik ferme stappen maak en zet in de sneeuw, daarbij mijn voeten laat knarsen als een ijsbreker op de Oostzee, komt mij een reiger vliegend tegemoet, als een fluisterstille straaljager in minder jachtige tijden net op het moment dat een grote, gemotoriseerde vlieger zomaar de rust verstoort door op ogenblikhoogte de stilte uit de grijswitte lucht te verjagen. Gelukkig is deze onderbreking er ook een van tijdelijkheid en wanneer het geroes van het tuig verdwenen is, daalt ook weer de stilte over het koude landschap. Af en toe onderbroken door een koude gil van een eend, gans of andere drijfsijs. Natuurlijk, zonder die geluiden zou de natuur anders horen en ik heel anders luisteren. Ja, in deze tijden van dwarrelend genot gaan mijn gedachten, samen met mij, op de wandelende loop en eerlijk gezegd heb ik daar weinig, zelfs geen problemen mee.

Héél ver voor mij uit
spreidt de idylliciteit van
deze witte, zwijgende
tijdelijkheid zich uit over
de glooiingen der
heuvelachtige hellingen.
Een hoeve, zich

vastklampend aan de top,
tuurt over het dal en lijkt
verbinding te zoeken met
de kerk, iets verder weg
voor de hoeve, dichterbij
voor mij. Het sferige

plaatje geeft op eenvoudige wijze de rust weer die zichzelf koestert aan deze en overzijdse boorden van de nog steeds breedstromende Maas. Ik geniet terwijl mijn ogen somtijds dicht gebombardeerd worden door de vallende vlokken die zich hullen in een jasje van sneeuw Wittigheid.

De camera zwenkt van links naar rechts, zoekt de schoonheid van de witte woensdag die niet zou misstaan tijdens een moment van achtzaamheid op witte donderdag, ergens in april. Maar dan zou de winterhardheid nog langer moeten aanhouden en of daar de mensheid blij mee is? Ik betwijfel het ten

zeerste tot en met ten zachtste.
Als de lezer begrijpt wat ik
bedoel. Klopt, mijn gedachten
dwarrelen nog steeds, samen
met de miljarden vlokken voor,
boven en achter mij.

Ik sla een nooit eerder gezien
pad in, voorzichtig, want het
helt en leidt naar de
uiterwaardse nattigheid van de
stromende breedheid van de
zich in noordwaartse richting
spoedende Maas. Kaardebollen,
getooid met een wit haardosje, contrasteren mooi met een paartje eenden dat zich kostelijk lijkt te amuseren op het net niet bevroren water. Zouden die diertjes nooit de razel in hun lijf hebben van de kou? Klaarblijkelijk niet wanneer zij, waarschijnlijk vrolijk snaterend, een goed heenkomen zwemmen, verder weg bij mij, de - in hun ogen – ingepakte yeti van het Maasdal, vandaan.

Een tros, van hun taak ontheven, vlinderstruikbloemen wiegt zachtjes op de onjachtige wind die zichzelf lichtjes voorwaarts zucht over de vlokkende vloerbedekking die toont dat, ook al waant de mens zich onbespied, sporen van aanwezigheid achterblijven. Ook vóór mij...

Ik heb genoeg gezien en weinig gehoord en keer, enigszins (enigszins?) gedwongen door de mij omhullende koudheid, op mijn wandelschoenen terug naar de bewoonde, bruisende wereld van motorisch en ander geweld. Ik zoek mij een weg over een, voor wandelende mensen bestemd, voetpad dat door de fietsende onverlaatheid is ingepalmd en weet nog net een glunderende treurwilg te arresteren die zich, ontdaan van zijn bladerigheid, toont in al zijn keurig kleurige gewilligheid. Mooi!

© &A – 2019-01-31

Kkkoud!

De donderdagse koude is als een mes in het kwadraat. Niet alleen snijdt het van twee kanten, ook de zijkanten snijden mee. En dat door mijn lijf. Alsof de vorst, bijgestaan door zijn vorstin, handelingen verricht die doen denken aan het vierendelen van een mens. Zonder kettingen of touwen, maar met een bloedscherp mes. En ja, dan vormt mijn mond spontaan het woord ‘mieljaar’ en laten klanken weten dat ik het ook uitspreek. Mieljaar, zo koud kan min drie aanvoelen wanneer de wind zich – zonder overleg met de vorst – de scherpe wapens toe-eigent en mijn huilende tranen langer wordende ijspegels vormen onder de onderste oogkleppen. Mieljaar. Om beurten verdwijnt een mijner handen diep, zeer diep in de jaszak, de kraag gaat hoog, zeer hoog omhoog en de ijsmuts diep, zeer diep over het hoofd. Ik lijk op een vreemdeling uit een ver en vreemd land met alleen die weinigzeggende spleterende oogopening waardoorheen ik wazige blikken werp naar de omgeving die doods luistert, stil fluistert en waarin alleen een verdwaalde struik zijn laatste verroeste blaadjes laat ritselen. Naast mij drentelt de Sam, zich blijkbaar niet bewust van de koude waaraan hij mij blootstelt, stevig op drie poten, de vierde wordt nog steeds (te) voorzichtig neergezet. Hij laat geen moment voorbijgaan om te pogen in het vriezende struikgewas te duiken. Alleen ik, mijn arm en hand en de beperkte lengte van de grijze uitlaatlijn weten hem met vereende krachten te weerhouden van zo’n duivelse struikduik.

Een, ook al dik verpakte, wandelares nadert ons. Gehuld in veelkleurige kleding die rokkend of jurkend reikt tot net niet aan de grond. Ze lijkt te fladderen, tegen de wind in. Haar hoofdige doek fladdert, zo lijkt het, gezellig mee. In haar linkerhand sjouwt ze een foontje mee dat blijkbaar dienst moet doen als compacte megafoon of iets dat hiervoor door moet gaan. Alleen, ze schreeuwt de staccatose woorden als een mitrailleur ergens het microfoontje in. En verdomd, of misschien beter, mieljaar, uit het foontje knetteren ongeveer dezelfde geluiden terug de straatse ruimte in. En dat tegen de wind in. De Sam denkt er het zijne van en kijkt mij verlangend aan. Zijn tong verschijnt, lijkt zijn lippen te bevochtigen en ik... ik klem mijn hand nog wat steviger rond de lus van de lijn. Je weet maar nooit met die nog onervaren labranoirs. Voor je het weet hangen ze onderzoekend aan zo’n jurk of rok.

De niet echt knappe schreeuwleijkeresse passeert ons. Het lijkt alsof ze de woorden die ze nu naar het foontje slingert, veranderen in angstige gillen. Maar dat zal zich - denk ik - in mijn vriezende beleving afspelen. De Sam stopt, kijkt om en weigert een stap voorwaarts te zetten. Probeert hij dit kleurige spook, want daar leek zij toch op, in zijn nog jonge geheugen op te slaan om een volgende keer zo’n verschijning aan zich voorbij te laten gaan zonder er acht op te slaan? Als zij de hoek omslaat, acht de Sam het tijd om weer aandacht aan mij en zijn wandeling te besteden.

Over het spoor nadert een trein, tjoekend en knetterend. Ik kijk naar de Sam, die geeft geen sjoege. Blijkbaar kent hij dit verschijnsel al, heeft hij dit ooit ook al opgeslagen in zijn geheugen en negeert hij het sporend materiaal. Ik kijk naar de onooglijke, in een graffitiaals kleed gehulde trein. Verschillende paren levenloze ogen, staren naar de oneindige koude, voor hun, buiten. Een enkel hoofd leunt tegen het raam. Ongeïnteresseerd de omgeving opnemend. Aan de kleur en het model te zien, zal deze trein over enkele minuten de grens oversteken met het zuidelijke buurland.

De Sam slaat opeens rechtsaf, gaat achter een stevige paal door de achterste poten. Waant hij zich op dat plekje onbespied? Ik weet het niet. Ik zoek op mijn gemak in mijn broekzak naar het rolletje zakskes en wacht totdat de Sam het sein ‘klaar meester’ geeft. Ik verwijder de souvenirs van de Sam middels het zakske dat daarna netjes in een daarvoor bestemde zakbak wordt gedeponneerd. Samen wandelen wij vervolgens door het – weer eens – niet afgesloten hek, de tuin binnen en spoedt de Sam zich opeens richting ingang. Zou hij de koude nu opeens toch voelen? Ik, in ieder geval, voel ze niet meer. Ben er blijkbaar aan gewend geraakt tijdens deze korte, koude kleurige uitlaat... Of ik daar blij mee ben? Jazeker en heel zeker wanneer ik een kwartiertje later verneem dat het in Chicago zo’n 35 graden vriest. Die hebben het daar echt kkkoud!!! Toch?

Monologisch (7)

(door Cid)

Het huidige leven van een Parson Russell van het meest terrieristische type gaat deze vrijdagmorgen bepaald niet over rozen maar bepaald wel over witte sneeuwigheid die door zijn nachtelijke val niet kan verbloemen dat het ook vandaag een eerste koude wandeling gaat worden, ook al praten de mensen over een mooie, witte deken die de aarde warm bedekt. *Ammehoelahoep*, hij is gewoon koud, die platgevallen witte troep en tegenwoordig helemaal niet meer goed voor mijn tot teerheid bevorderde *puutekes*. En lezer, geloof me op mijn blaf van eer, ook voor mijn steeds teerder wordend vachtje is dit natuurverschijnsel een *crime de la crime*.

Wat schreef baas gisteren in zijn verhaaltje? ‘Mieljaar!’ En zo is het. Ik hoop echt dat dit mieljaar verwordt tot een miel dag en het liefst nog een mieluur of nog miend... minder. Dit weer is tegenwoordig niets meer voor mij. En ik zal baas laten zien dat ik helemaal niet in ben voor een wandelingetje, hoe kort ook.

We verlaten de woonst en gaan linksaf. Ik word, door de kleur gedreven, bijna één met die witte troep, proef nog even of de sneeuw in deze straat misschien eentje is van de meer warmere, tropische soort, maar die proeverij laat ik al gauw achter mij wanneer mijn poottoppen wegzakken in zeker 10 millimeter sneeuw witte sneeuw, afgebiesd met een randje vrieskou van ruim onder de nul graden. Ik worstel me op mijn pootjes

naar de struikroevende wegwijzer, die tot zijn knieën weggezakt, onhoorbaar smeekt om een opwarmertje van de urinaalse soort. Wankelend staand op drie potige pootjes, schenk ik de wegwijzer alle warmte die mijn juniorale ik hem geven kan. Het zijn dan wel geen vonken die eraf spatten, de straal dampst wel...

Na gedane arbeid is het goed rusten, weet ik uit mijn hoofd, maar baas heeft blijkbaar andere plannen. Hij wandelt richting overduet viadekt, of hoe heet dat ook alweer? Zie je? Lees je? Mijn brijtje is helemaal de kluts kwijt. Ik weiger baas te volgen. Zet mijn vier pootjes schrap en prijs – voor het eerst vandaag – de hemel dat op het fietsige pad geen sneeuw of ijzel ligt. Mijn poottopjes en ik verzetten geen eh... poot en met vereende krachten, beter, verparsonse krachten, winnen wij. Het strakke lijntje ontspant en baas keert terug naar de woonse straat. Wat? Wil hij toch verder? *Forget it*, baas. Ik ben vandaag de baas en ik maak de dienst uit. Wéér gaan mijn poten in standje weiger en zeilt baas al heel snel bak. Of zoiets...

Er rest hem niets anders dan links- of rechtsomkeert te maken en de wel heel erg korte weg terug woonstwaarts te maken. Ik *glietsj* vlak voor hem het nog met miljoenen vlokken bezaaide sneeuwpad op en het is dat ik geen sleutel heb meegenomen, anders was ik al voordat baas ook maar één stap naar binnen had gezet, rechtstreeks in mijn moltondekenmandje geland. Nu moet ik even wachten totdat hij de sleutel in het gat stopt, de sleutel omdraait, de deur opent en mij ontdoet van het weinig verhullende halsbandje. Ik tik nog gauw met mijn pootje op de thermostaat naar standje ‘hoog’ en ben ik de eerste die licht. *Bonjour* voor de rest van de ochtend. Wat de middag brengen zal, zal mij worst wezen. Hoewel worst, die zou ik nu wel lusten, maar, gelet op baas, die heftig worstelt met zijn buik en de zich daaronder bevindende lange vetters van zijn wandelschoenen, lijkt het mij raadzaam daarom pas over enkele uren te smeken. Eerst helemaal opwarmen en zeer zeker ontdooien. Maar dan reken ik weer eens buiten baas. Nog voordat ik mijn kappe knopp... knappe koppie kan vlijen, zweef ik opeens in het luchtige lede en sta ik opeens pardoes in het grote-mensenbad. Sproeit de douchekop mijn pootjes schoon en moet ik leidzaam aanvoelen hoe een badlaken mijn lijf omwindt en zorgt voor een droge gang naar dromenland, of daaromtrent...

© Cid – 2019-02-02